

Lärare i Karleby yrkesgymnasiet

Några gånger tidigare hade jag besökt Italien och genast fattat ett tycke för den gamla kulturen, de vackra landskapen, den goda maten samt de impulsiva människorna som älskar sig själva, sitt land och allt som är vackert. Min tanke med utbytet var att bekanta mig med det italienska undervisningssystemet då det gäller, studie- och yrkesvägledning men även få en inblick i hurudan miljö våra studeranden kan göra sina inläring i arbetet i.

Då det på hösten blev klart att jag fått ett bidrag anmälde jag mig genast till italienska nybörjarkursen på yrkeshögskolan eftersom jag ville lära mig några fraser jag kunde ha nytta av under min vistelse.

Jag skulle bo i en finlandssvensk-belgisk familj i tre veckor där språken som talades var svenska, franska, engelska och italienska. Familjen bodde i Varese, som ligger 30 km från skolan i Busto Arsizio, mitt arbetsplats. Under min vistelse gick jag ner till stationen tog tåget till Busto, stod och väntade på bussen i 7 minuter för att ta bussen från stationen till skolan, inalles 1,5 timme från dörr till dörr.

Skolan är en handelsskola med cirka 1420 studeranden i åldern 14-19 år. De två första åren har alla samma program och efter det väljer man att inrikta sig på endera kommunikation, språk, datateknik, marknadsföring eller handel. På skolan finns det 142 lärare. Min guide under vistelsen ansvarar för den internationella verksamheten. Jag följde med undervisningen i gymnastik och idrott, engelska, tyska samt hade ett antal diskussionstillfällen med lärare som var inblandade i tutorverksamheten samt handledning och vägledning.

Det var inte alla gånger så lätt att få tag på lärare som kunde engelska. Den här gången hade jag stor nytta av mina tyskakunskaper eftersom några av lärarna som var involverade i handledningsprocesserna kunde tyska bättre än engelska.

Då det gällde skolan var det några saker som jag genast lade märke till, ljudnivån, tobaksrökandet och den enorma mängden snabbmat. I en stor skola fylld med många impulsiva, gestikulerade studeranden var det sällan tyst. I gymnastiksalarna förstärktes ljudnivån av de stora grupperna, den dåliga akustiken samt lärarnas ivriga användning av visselpipan. Alla studeranden i undervisningsgruppen hade samma färg på tränings t-skjortan, en utmaning då man som lärare skall ta ut olika lag.

I vår egen skola har vi använt många timmar till att diskutera studerandenas tobaksvanor. I Italien hade jag ibland en känsla av att de flesta rökte, såväl i skolan som på gatan. Då det gäller den erkänt goda italienska matkulturen fick den sig en liten törn då jag kollade in skolmaten. Pizza, fransk potatis, vitt bröd i alla dess former, jag saknade den hälsosamma skollunch som vi här hemma kan njuta av.

En njutning på skolan var däremot det goda kaffet som för min del var en "caffè americano", lite mera vattenutspädd än den starka lilla mängd som de italienska kollegerna föredrog. Inga kaffeautomater i det gemensamma lärarrummet utan alla tog sin kaffe nere i matsalen eller från automaterna som fanns runt om i skolan. För mig blev det en vana att ta en italiensk frukost med caffè och briocch då jag kom till skolan. Min finländska frukost hade jag redan ätit hemma. Ett annat särdrag var de många ställningarna som fanns för de våta paraplyerna, som flitigt var i användning under den tiden jag var där. Även i ställningarna utanför dörrarna till olika affärer nere i centrum förväntades man lämna sitt droppande paraply.

Överraskningen som många möter med sina toalettbesök i sydliga europeiska länder hade jag avklarat redan i samband med en interrailresa under 80-talet. På skolan fanns det såväl hål i golvet som våra kända toalettstolar. Det som däremot var annorlunda var att man själv fick spola och därmed bestämma vattenmängden som förbrukades.

Sophanteringen, som i jämförelse med vårt eget sätt är mera avslöjande stötte man dagligen på. Det var lätt att räkna ut vilken typ av sopor som i dag samlades in beroende på vilken typ av säcker som fanns utradade på gatorna.

Skolsystemet i sig självt var väl inte så annorlunda än hemma, det var prov, projekt och slutarbeten. Lärarna jobbade 5 dagar i veckan och alla undervisade 18 timmar. Studerandena däremot hade sexdagars vecka och jobbade även på lördag. Sommarlovets längd hängde ihop med hur bra man klarat sina studier under skolåret, bra arbete längre sommarlov, mindre insats mera skolarbete under sommarmånaderna.

En uppfattning jag fick var att det fanns väldigt många kriterier som skulle uppfyllas och studieresultaten hos den enskilda studeranden skulle diskuteras och synas av flera olika lärare. Lärarna har väldigt många utvärderingsmöten att delta i under junimånad.

Lärarnas lönenivå i Italien är heller ingenting vi behöver vara avundsjuka på. Ibland blev jag lite fundersam angående de didaktiska arbetssätten samt det faktum att studerandena fick verkligt lite beröm och positiv feedback för sina prestationer, något som för mig personligen är väldigt väsentligt då jag undervisar. Överraskande var även det faktum att man inte har inläring i arbete som en del av utbildningen fastän man utbildas till ett yrke.

Mina två studeranden som kom till Busto för att göra sin arbetsperiod utomlands fick jobba på grossisten Metro. Flickorna trivdes med sitt jobb och fick bo i en liten lägenhet en bra bit från skolan. Det var apostlahästarna som gällde eftersom det inte fanns bussförbindelser att tillgå. För mig var det bra att se systemet och besöka en arbetsplats som flitigt används av våra studeranden.

Bedömningskalan från 0-10 med godkända resultat från 6 och givna underkända vitsord mellan 0-5 väckte vissa frågor. Då det gäller studie- och yrkesvägledning fanns det inga egentliga lärartjänster för det utan den biten togs hand av flera lärare som betonade vikten av socialisering och anpassning. Information om studieplatser och liknande gavs till elever som frivilligt valde att delta i eftermiddagskurser. Den tidpunkten intresserade omkring hälften av årskullarna.

På de lektioner jag deltog märkte jag ett stort intresse från studerandenas sida, vem är jag, varifrån kommer jag, vad gör jag där var frågor som ofta skulle besvaras. Lite synd var det att med kollegerna blev det några enstaka som jag kom i kontakt med. Orsaken var lärarnas bristande kunskaper i engelska eller tyska och mina minimala kunskaper i det italienska språket.

Med tanke på min vistelse som helhet var det roligt att få bo i en vanlig familj. Jag kom i kontakt med livet i det italienska samhället på ett annat sätt. Via min väninnas rika sociala, internationella liv blev vi hembjudna till olika hem och jag fick vänja mig med att det är helt ok att traska in i vardagsrummet med skorna på. Jag fick se platser som jag som vanlig turist inte skulle ha hittat eller utan bil kunnat ta mig till. Jag var själv aktiv och bekantade mig med såväl Lago Maggiore som Milano. Min planerade resa till Cinque Terre kunde jag tyvärr inte förverkliga efter en liten olyckshändelse i bussen. Jag föll och slog huvudet som resulterade i en bula och några dagars huvudvärk. I samband med händelsen uppsökte bekantade jag mig med det italienska sjukhusystemet och fick en inblick i den starka hierarki som gäller.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 12:44